Коли вільна ти,
Скажи,
Що таке брехня?

Я знаю
Про що ти так мрієш завзято,
Спустивши на оченька вії,
Як спуститься нічка на землю,
Як тихо,
Як темно,
Як глухо у хаті, мов в небі:
Я знаю,
Тоді то у тебе
Дівочії мрії палкі, соромливі,
Свавільно і грубо ведуть перед тебе
Палкого і дужого, голого, спраглого мене!
Я знаю —
Малими зубками гадючкою в щоки мої ти впиваєшся,
Нахабно і буйно ти очи цілуєш у мене і губи,
До грудей ти моїх пригортаєшся щільно,
Як явір до дуба,
І сором забувши дівочий і чесність,
Ти ручкою ніжною пестиш мої груди,
Маленькою ручкою ведеш по бокам,
А там
І смаглявий живіт, як яблучко пестиш рум’ян,
Як пчілка у чашечку квіту
Ти пальчиком влазиш в пупочок,
Торкнеш, залоскочеш,
Кусаєш, регочеш.
І знову
В дорогу
Пустуючу сунеш ти ручку

У низ
На стегно, на ноги…

І ти вся тремтиш, як листок на вітру,
З насолоди ти в’єшся, як вуж у яру,
Руками,
Устами,
Грудьми
І ногами
На мене падеш.
І меркне світ,
Полає любов…
Я знаю
Про що ти так мрієш із ночі,
Як ручки пухкії і стегна округлі
І ніжки від сонця травневого смуглі
Простуєш на м’якому ліжку,
Як перси налиті, мов яблука спілі
Ти пестиш руками, —
Я знаю.
Що шепчеш тоді ти устами,
Я знаю,
Кого тоді кличеш думками,
Я знаю…
Як стегна з бажання колишуться білі,
Здригають коліна,
Як ти витягаєш, ламаючи руки,
В глуху темінь ночі —
Я знаю,
Чого душа хоче.
Я знаю —
Я знаю ті мрії дівочі невпинні, палкі, ніби лава,
Буйні і нахабні, злорадісно грубі.

Коли віддаляється день і нічка надходить лукава, —
І тихі, смирні, соромливі,
І боязливі такі, ніби слава,
Коли тверда дійсність веде життя дном…
Я знаю —
Як тіло своє ти руками ласкаєш,
Як груди стискаєш,
На білих, м’якеньких подушках,
як ніжки пухкі розставляєш,
Я знаю,
Як палко бажаєш,
Щоби попестив тебе й я.

Я знаю,
Як мучиш мене ти ночами
Руками,
Устами,
Грудьми
І ногами,
І лоном,
І знаю,
Як котишся з стоном
Не заспокоєна…
І тільки не знаю,
Чому, коли стрінеш мене на дорозі,
То женешся, втікаєш від мене в тривозі,
То ховаєш за блиском горючих очей
Всі мрії й бажання бурливих ночей,
І ділиш надвоє себе:
Невільника й пана.

Хіба
Повік то душа твоя буде
Раба?

І ділиш надвоє себе:
На правду й брехню.

Невже
Тобі буде вічно святе все
Чуже?

І тільки не знаю
Чому,
Ти не хочеш покинути
Тьму?

Ти мрієш порою
В глибокий, понурий, опівнічний час:
А що,
Коли б відчинилися двері
І я увійшов?
Тоді б…

Ні! Кричать ти не стала би з ляку,
Із радістю перси і лоно мені б ти дала:
Бери і давай!

Ти мрієш не раз
В глибокий, понурий, опівнічний час:
А що,
Коли б до нього прийшла раз я сміло.
Прийшла і сказала:
– З тобою
Я мент упиватись бажаю любов’ю! —
І з шат увільнила б бажаюче тіло,
Чи в нього би що затремтіло,
Чи б хтіло?..
Лиш сміло! Лиш сміло! Лиш сміло!

Покинь, не питай.
Люблю ж бо я тіло
І – май!

Дівчино, собою ти будь,
Людиною будеш тоді!
З моралів старих, як з іржавих кайдан
Звільни свою грудь
І будь
Вільна і чудова всі дні.